

je rázu docela podřadného, takže pro jeho nesplnění nejsou žalobci oprávněni domáhati se zrušení kupní smlouvy. I kdyby depurační závazek žalovaného byl učiněn podmínkou kupní smlouvy, muselo by se to vykládati způsobem slušným a podle účelu (§ 914 obč. zák.) a se zřetelem k celkovému stavu věci a uvážiti, že se depurační závazek týkal četných knihovních zástavních práv a břemen v úhrnné ceně okolo dvou milionů Kč a že zbytek několika sporných břemen, jež se žalovanému přes veškeré úsilí nepodařilo ještě vymazati, jest hledíc k tomu, co bylo nahoře uvedeno, významu tak nepatrného, že to nepadá na váhu, a nebylo by lze proto, že tato nepatrná břemena nebyla ještě vymazána, uznati na zrušení kupní smlouvy, zejména když žalobci koupené nemovitosti převzali knihovně i fakticky, na nich léta hospodaří a sami se své strany kupní smlouvu ani nesplnili, a když žalovaný k úhradě povinností plynoucích z oněch reálních břemen složil k soudu jistinu 12.000 Kč. Je také nesprávný názor odvolacího soudu, že tu jde o zmaření splnění smlouvy podle § 920 obč. zák., což ostatně žalobci neuváděli a o to žalobu neopřeli.

Čís. 16045.

Po dobu příročí stanoveného podle § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. nelze pro stavební příspěvky jednotlivých členů vésti ani exekuci zajišťovací.

Jde o skutečnost nárok zastavující ve smyslu § 35 ex. ř., byl-li po vzniku exekučního titulu povolen další odklad výplat podle § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1937 Rv II 91/37.)

Žalující stavební a bytové družstvo, zapsané společenstvo s r. o. v B., se domáhá žalobou podle § 35 ex. ř., aby byla prohlášena za nepřipustnou exekuce povolená žalované — člence žalovaného družstva — podle rozsudku krajského soudu civilního v B. ze dne 17. února 1935 Ck Ia 1004/34 k zajištění její pohledávky z důvodu vrácení příspěvku žalujícímu družstvu k úhradě stavebního nákladu. K odůvodnění předneslo družstvo, že ministerstvo sociální péče výměrem ze dne 4. listopadu 1935 stanovilo, že částky, kterými členové družstva přispěli k úhradě stavebního nákladu, nelze až do 31. prosince 1928 vymáhati ve smyslu § 3 vlád. nař. ze dne 13. července 1934, č. 160 Sb. z. a n., takže nastala po vzniku exekučního titulu, podle něhož byla povolena exekuce k zajištění, o niž jde, skutečnost zastavující exekuci. Soud první stolice zamítl žalobu v podstatě proto, že vymáhaná pohledávka byla zastavena nikoli teprve výměrem ministerstva sociální péče ze dne 4. listopadu 1935, č. j. Cd 1230-48, nýbrž již výměrem téhož ministerstva ze dne 15. ledna 1935, č. j. Cd 1230-44, tedy v době před vznikem exekučního titulu, t. j. rozsudku ze dne 17. února 1935, a mohla býti tato skutečnost uplatněna v onom sporu, v němž se konalo poslední ústní jednání dne 9. února 1935. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobě, vychá-

zeje z názoru, že k výměru ministerstva sociální péče ze dne 15. ledna 1935 nelze v projednávaném sporu přihlížeti, poněvadž žádná ze sporných stran se naň neodvolala.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaná, zastávající právní názor, že ustanovení § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. lze vztahovati toliko na exekuci uhrazovací, nikoli však na exekuci zajišťovací, nemá pravdu. V důvodové zprávě ze dne 4. června 1934 (tisk poslanecké sněmovny č. 2604/1934) k § 46 návrhu zákona o náhradě podle zákonů o stavebním ruchu a o bytovém hospodářství obecně prospěšných stavebních sdružení, souhlasícímu s ustanovením § 3 vlád. nař. ze dne 13. července 1934, č. 160 Sb. z. a n., se praví, že podle § 46 k návrhu z nařízení ministerstva sociální péče nesmějí býti částky, zapravené členy k úhradě stavebního nákladu, stavebním sdružením vypláceny ani jednotlivými členy zažalovány nebo exekučně vymáhány po dobu určenou ve výměru ministerstva sociální péče, a že vyplácení takových částek a jejich vymáhání členy sdružení bez zřetele na to, má-li sdružení k tomu účelu volné prostředky, ohrozilo by netoliko bezpečnost zápůjček, nýbrž i samo trvání stavebního sdružení. Z toho je jasně viděti, že, když po dobu moratoria stanoveného podle § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. nesmějí býti stavební příspěvky jednotlivých členů ani zažalovány, nelze pro ně vésti ani exekuci zajišťovací. I exekuci zajišťovací mohlo by býti hospodaření stavebního družstva podvázáno, ježto by se družstvu odňala dispoice s jměním exekucí tou zasaženým a tím by bylo ohroženo i samo trvání družstva.

Co se týká otázky, zda prvý soud právem přihlížel k výměru ministerstva sociální péče ze dne 15. ledna 1935 čili nic, není potřebí se otázkou tou zabývati, neboť i výměr ze dne 4. listopadu 1935, kterým ministerstvo sociální péče prodloužilo odklad výplat stavebních příspěvků stanovený výměrem ze dne 15. ledna 1935 na základě § 3 vládního nařízení č. 160/1934 Sb. z. a n. na další dobu od 1. ledna 1936 do 31. prosince 1938, jest považovati za novou skutečnost, vymáhaný nárok zastávající, a ježto vznikla teprve po vzniku exekučního titulu, jenž exekučnímu řízení, o které jde, jest základem, jsou splněny podmínky § 35 ex. ř. Výměrem ze dne 15. ledna 1935 byla vymáhaná pohledávka stavena jen do 31. prosince 1935, kdežto výměrem ze dne 4. listopadu 1935 byla stanovena na dobu další. Toto potomní prodloužení stavení lze uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř.

Čís. 16046.

Pojištění smluvní.

Závazek společníků výdělkové společnosti obecnoprávní (§§ 1175 a další obč. zák.) k zaplacení pojistné prémie při pojištění proti škodám jest nedílný, je-li pojištěna věc náležící jim vespolek a závisí-li jejich nárok na plnění z pojistné smlouvy na zaplacení celé pojistné prémie.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1937, Rv I 1338/35.)